

Eerkens, dat de volledige „collectie van Marle” is overgegaan naar het Succulentarium te Wageningen, waar zij thans wordt geordend en geclasificeerd.

Voor deze geste zijn wij de nabestaanden zeer dankbaar en wij geloven, dat zij de overledene en ook de liefhebbers in Nederland geen grotere dienst hadden kunnen bewijzen.

A. F. H. BUINING,

Voorzitter van Succulenta
en van het Succulentarium.

J. C. VAN KEPPEL

Echeveria albicans Walth.

in Cact. and Succ. Journal (America) 30, 147, 1958.

E. elegans var. *kesselringiana* v. Poellnitz in Fedde Rep. 39, 239, 1936.

E. alba Hort. California.

In de dertiger jaren zond de bekende cactuszoeker Fr. Ritter een onbekende *Echeveria* naar Europa, welke door de Echeveriakenner Karl von Poellnitz wegens de overeenkomst met *Echeveria elegans* als een variëteit van deze soort beschreven werd. Onder deze variëteitsnaam (var. *kesselringiana*) treft men haar dan ook - voor zover aanwezig - in de vetplantenverzamelingen aan.

Eric Walther, die jarenlang studie van de *Echeveria*'s maakte en over dit geslacht een uitgebreide, maar helaas niet in druk verschenen monografie schreef, was van mening dat deze plant een zelfstandige soort is. Na vergelijking van de in Europa voorkomende exemplaren, die waar-

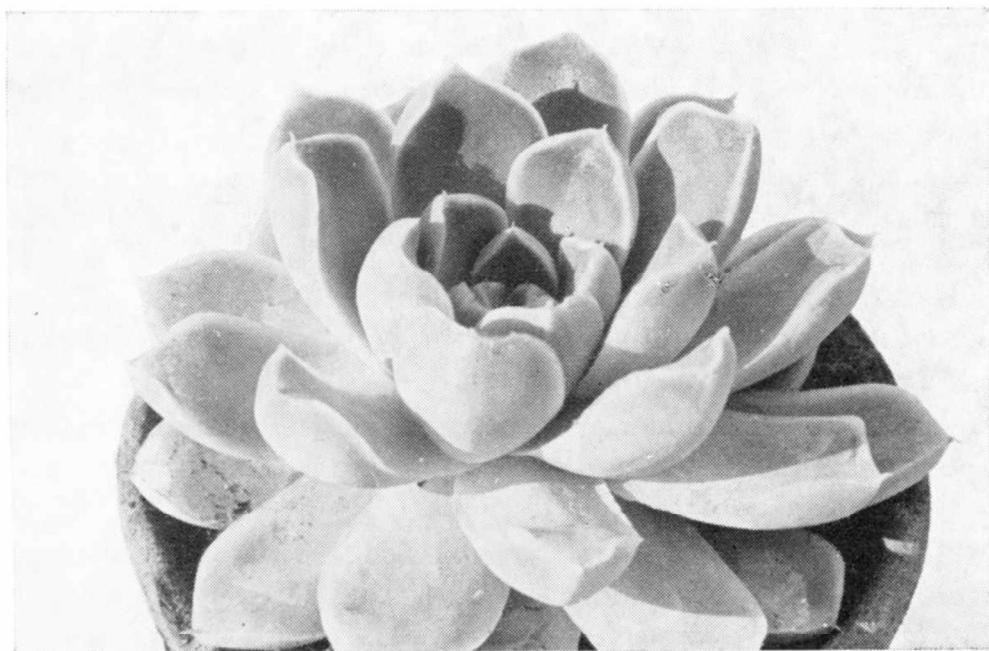

Fig. 68 — *Echeveria albicans* Walther

foto: de Klark.

schijnlijk alle uit zaad van Ritters typeplant F.R. 532 afkomstig zijn, ¹⁾ met materiaal door Walther ontvangen van Ferd. Schmoll uit Mexico, waarbij vastgesteld werd dat dit materiaal volkomen identiek was, beschreef hij haar als *E. albicans* Walth. *Albicans* betekent witachtig en slaat op de kleur der bladeren, die bij goede kultuur lichter zijn dan die van *E. elegans*. De vindplaats van *E. albicans* is onbekend en hoewel zij door uitlopers

Fig. 69 — *Echeveria elegans* Rose

foto: de Klark.

gemakkelijk is te vermeerderen, mogen wij aannemen dat dit toch een vrij zeldzame plant is.

Voor liefhebbers met beperkte ruimte is dit een ideale soort want de rozetjes worden niet groter dan ± 10 cm in doorsnee, zij blijven dus beduidend kleiner dan *E. elegans*. Verder onderscheidt zij zich van deze door de minder talrijke, stompere en meer gezwollen bladeren. Het spitsje aan de bladtop is dunner, dikwijls gevorkt en de bladranden minder sterk doorschijnend. De urnvormige bloemen zijn oud-rose aan de basis, binnenzijde en top geel. De kelkbladeren zijn ongelijk, de steelblaadjes klein en verdrogend. De bloemstengels zijn groenachtig grijs, die van *E. elegans* meer roodachtig en berijpt. Bloeiwijze een enkelvoudige soms vertakte overhangende tros met naar één zijde gekeerde bloemen.

Als alle andere *Echeveria*'s verlangt *E. albicans* een lichte en luchtige standplaats. In de zomer kan zij buiten gekweekt worden, waarbij men moet oppassen voor slakken die het vooral op deze soort voorzien hebben. Als grondmengsel kan men gebruiken twee delen bladgrond, 1 deel scherp zand, waaraan eventueel 1 deel klei toegevoegd kan worden, maar strikt noodzakelijk is dit laatste niet.

E. albicans behoort volgens Walther tot de sectie *Urceolatae* of urnvormigen, groep 2 van zijn indeling van het geslacht *Echeveria*, gepubliceerd in *Leaflets of Western Botany* 9, 1—4, 1959. Van deze sectie of groep is *E. agavoides* Lem. de type soort.

¹⁾ Dit zaad werd door de bekende firma H. Winter, Frankfurt a. Main in 1932 in de handel gebracht.

De kenmerken van deze groep zijn :

Stamloze planten met kale, dikke, gezwollen bladeren die vaak met kristallen bezet zijn, of een doorschijnende bladrand bezitten.

De bloeiwijze is meest enkelvoudig, soms vertakt, met naar één zijde gekeerde in dwarsdoorsnede ronde bloemen. Bloemen niet gekield, noch vijfhoekig. Kelkbladen klein, vaak ongelijk van grootte, afstaand, aanliggend of teruggebogen. (In afwijking van Walthers beschrijving van de bloemen van deze groep, zijn die van *E. elegans* en verwante soorten min of meer vijfhoekig).

Tot deze groep behoort het vroegere geslacht *Urbinia* dat niet als zelfstandig geslacht gehandhaafd kon blijven wegens de te geringe verschillen met de overige *Echeveria*'s. Tot de *Urceolatae* behoren :

<i>E. agavoides</i> Lem.,	<i>E. elegans</i> Rose,	<i>E. hyalina</i> Walth.
<i>E. purpureum</i> Berger,	<i>E. simulans</i> Rose,	<i>E. halbingeri</i> Walth.
<i>E. corderoyi</i> Morren,	<i>E. potosina</i> Walth.,	<i>E. parrasensis</i> Walth.
<i>E. gilva</i> Walth.,		

H. RUBINGH

Cultuurperikelen

Als ik op verzoek der redactie mijn opvattingen betreffende de cultuur onze succulente planten op papier zet, dan doe ik dat met een zekere aarzeling.

De heer P. F. Diemel heeft in de jaren 1949—1953 een serie zeer deskundige artikelen „Uit de praktijk” in *Succulenta* geschreven, waaruit zijn voorzichtige aard bleek en waarmee hij de instemming van veel leden heeft verworven. Mijn karakter is anders en dus is mijn manier van verzorgen ook anders.

In onze liefhebberij blijkt, dat ieder lid ongeacht het aantal jaren lidmaatschap en ondanks alle mogelijke aanwijzingen welke gelezen zijn, toch een bepaalde kweekwijze handhaaft, welke bij zijn karakter past en bij de mate, waarin hij belangstelt in de planten. In de eerste jaren der liefhebberij is er met een bepaalde manier van verzorgen enig succes behaald, anders blijft men geen liefhebber, en op dat stramien wordt er doorgewerkt. Men is tevreden met zijn planten en als het niet helemaal naar wens gaat en men ziet bij anderen mooiere planten, dan ligt dat niet aan eigen inzicht en tekort aan liefde, maar aan minder goede standplaats en mogelijkheden. Men zou kunnen zeggen, toon mij uw verzameling en ik zal u zeggen wie u bent en hoeveel liefde u voor de planten kunt opbrengen.

De botanie is eigenlijk een wetenschap en een hobby, die alleen met liefde en een zekere hartstocht beoefend kan worden. Hoe groter uw liefde, hoe mooier uw verzameling, ongeacht uw maatschappelijke welstand.

De bij de volslagen leek bestaande opvatting, dat succulente planten woestijnplanten zijn, welke geen of weinig water nodig hebben en in nagenoeg scherp zand groeien, vindt men ook bij onze leden nog wel. We kennen de zand- en puin-aanbidders en hen, die last van watervrees hebben. Deze laatsten gaan in de zomermaanden met een gietertje de poederdroge grond rond de potten bevochtigen. Zeer voorzichtig, want als er water op de planten gemorst wordt gaan ze rotten, zeker als ze behaard zijn of inge-